

Hasretin Kör Uçurumu

– kul mehmet · 09 Temmuz 2014

Hasretin kör uçurumuna düşmeden önce sevdiğimiz kadir kıymetini bilmeyiz, yakar yıkar ondan sonra terk eder gideriz.

Terk eder gideriz, lakin yüreğimizde yârin gülüşleri takılı kalmıştır, ne kadar sökmek istesen de sımsıcak gülüşleri yürekte sökülmez, takılı kalır. Pişmanlığın alevi ile yüreğini kor alev yakar. Ayrılık bir yanda, pişmanlığın ayrılığı bir yandan yârin gülüşünün sıcaklığından ayrılmak bir yandan dört bir yanda saldırır pişmanlığın tokadı ile.

Ah diye derin bir nara atılır, içindeki pişmanlık yok olsun diye, lakin iyice yapışır yüreğe. Ah geri dönmek yeniden başlamak mümkün mü diye düşünülür ama gidilecek kapı yerle bir edilmiştir, dönülecek yüz kalmamış, girilecek gönlün kapısına beton dökülerek kapatılmıştır.

Ah o hırsla dolu o an, o acıya gidilecek kapıyı açan egosu inadı, pişmanlığın nağmelerini bestelediği o anı keşke hiç yaşamayıydım diyen anlarda, gözler yollarda bu hasretin yolunu kapatacak bir dost arar. Ama dost kalmamıştır ki ömürde, kadir kıymet bilmemiş hep terk etmiştir dostlarımızı.

Parçalanır yüreği duyguları kör bıçağın kör ucu ile feryat ettircesine günlerce aylarca. Kesmez kör bıçak feryat eden yüreğin acılarını...

Ah bir her şeyin değerini kaybetmeden önce bilsek, gireceğimiz kapıyı yıkmasak açılmamak üzere üzerine beton harç dökerek kapatmasak. Gönül sazımıza az dokunalım bakalım ne söyleyecek.

Yarin gülüşlerini söndürdün edepsizce
Şimdimi aklına geldi terk edip gittiğin sebepsizce
Gece gündüz kan kustururdun merhametsizce
Şimdimi aklın başına geldi insafsızca yalnız kalınca

Sana tatlı tatlı gülerdi
Sen ona bakardın ifadesizce
Terk ettin kapı dışarı attın yalnız başına sokağa attın çaresizce
Şimdimi aklın başına geldi insafsızlığın yalnız kalınca

Mehmet Aluç